

Tetszőleges lényeg - Táj 2000 után

pst - 2008-05-12 16:10:34

A „Tetszőleges lényeg - Táj 2000 után” című tárlat összességében egy átgondolt, igényes válogatás. Jó a térrendezés, a Képtár kisebb termében is szellősen elférnek a munkák, egyik sem nyomja agyon a másikat, a műalkotások szabadon lélegezhetnek. Beindult a falak vérkeringése.

A Munkácsy-díjas Nagy Csaba grafikus meghívásos alapon szervezett kiállításának másik nagy érdeme: bár szándékosan hasonlóan gondolkodó művészeket hívott meg, mégis megannyi műfajba kaphatunk át és betekintést. Nincs két hasonló stílus, vagy technika, ettől színes és mozgalmas az összkép.

Tetszőleges kiállítás fotó: Horváth Balázs

Megnyitó helyett

Megannyi jelzés, megfejtésre váró aktuális üzenet, ami összeköti őket, az a tematikusan megadott téma: a „tájról”, amelyről egyrészt nagyon másként, másrészt hasonlóan gondolkodnak. Zöldellő dombocskák közt szaladgáló őzikékre, és naplementékre ne számítsunk, a hagyományos táj-szemlélet helyett sokkal kreatívabb és aktuálisabb megfogalmazásokat kapunk. Az összbenyomásunk egy posztmodern, természetén túli táj, benne a technikai világ. Személetes a terem közepére állított gyep, telis-tele tűzdelve táblácskákkal: ilyen a világunk.

Vagy ember és táj kapcsolatát hogy is lehetne jobban kikarikírozni, mint ahogy a szombathelyi Nagy Róbert tette videóinstallációjával. A terem sarkában felépített házikóban két monitoron keresztül, mint két kis ablakon át kikukkanthatunk a szabadba, és követhetjük a művészt: miként tölti szabadidejét. Különös fűnyírás tanúi leszünk. Mindezt egy zsebkendőnyi telken, egy zártkerti udvar-kezdeményen. (Tájból sokunknak valóban ennyi jut: egy négyzetméter egyen-gyep, a többit rég lebetonoztuk).

Pittmann Zsófi gombái és törpéi fotó: Horváth Balázs

A retro megatévé is sokunk, főként a gyerekek tetszését nyeri el, rajta a forgó nipp, a bájos kiskutyával és a revolvert kezében szorongató kislánnyal. Vagy Pittmann Zsófi törpés gombás terített asztalkája is telitalálat, ami mellett, ha sietve haladunk el, észre se vesszük a poénját. Az abroszra hímezett ábrák ugyanis a fém pohár oldalán tükröződve törpék képévé állnak össze. Említésre érdemesek Baditz Gyula áramló szobrai, a meleg anyag (méhviasz, olaj és ezüst) a hevítéstől állandó, de alig látható mozgásban van, izgalmas alakzatot vesz fel. Zseniális ötlet, pedig állítólag a természet ezt is kitalálta.

Az egyik sarokban, Erdei Gábor balkonos fotósorozata mellett a kurátor Nagy Csaba metafizikus képei is feltűnnek. A grafikus téren és időn túli képei kor- és álomlenyomatok, félelmek egy hideg, istentelen és lelketlen világról. Amik bennünket, embereket ebben a metafizikus térben jeleznek, a főleg tárgyak: akkumulátorok, sehova nem vezető lépcsők, hőmérők és elektromágnesek, katakombák, folyosók és üregek.

Kiragadhatnánk még további munkákat, Szarka Péter fotómontázsát, Koroknai Zsolt fém-kocsonyáit, vagy a bárányos dombormű-festményt, a holdbéli tájra emlékeztető csodálatos óriás-festményeket – de hagyjunk az olvasónak is felfedezni valót...

[Csak egy tejbepapi az élet fotó: Horváth Balázs](#)

Megnyitó után

A megnyitó után fél órával a kortársak vizuális reflexiói között csupán a gyerekek rohangálnak, élvezik a padlószőnyeget és a nagy tereket. Talán egyszer belőlük is a kortársakra fogékony képtárlátogató, lesz...

Mi felnőttek már koccintunk, pogácsát majszolunk. É magunkban azon morfondírozunk, azért nem túl hálás szerep kortársnak és képzőművésznek lenni. Az összegyűlt negyven-ötven fős nézősereg jó ha összesen fél órát adott a műveknek, a tiszteletkörökön túl, a többség alig-alig szánt időt a munkákra. Pedig ennél több van egy-egy apró vonás mögött. Érdeemes lenne nekünk is, gyerekekkel vagy anélkül, újra és újra visszatérni.

És akit érdekel korunk falvédőbe hímezve, kattintson [ide](#).